

Iacobi Menochij

reō, lex ipsa Canonica obseruari debet in terris media tē ecclesiā subditis. Ita scribunt Socinus sen. in consil. 92. num. 11. vers. sed pars aduersa. lib. 3. & Felinus in cap. quā in ecclesiarum. nu. 59. de constitut.

Secunda est dubitatio, admissio citra veri praejudicium, q̄ dicti filii censeantur vocati per testamentum, an possint nunc contrauenire alienationi factā à Vincen- tio eorum patre, cuius hæredes sunt? Respondendum est, contrauenire non posse, atque ita permisum eis non esse reuocare prædium à dicto eorū patre venu- ditum D. Comitis Lainiae. Primo, quia vera & re- cepta doctorum sententia est, filium effectum hæredem patris t̄ non posse reuocare bona fideicomissi sibi debita ab ipso patre alienata. Sic sanè responderūt Rom. in cons. 18. vīta facti na ratione. nu. 4. & Fnlgosius in cons. 67. paterfamilias; qui responderunt, hæredē t̄ nō posse contrauenire donationi factā à suo antecessore de bonis fideicommissis subiectis, & ipsi hæredi restituendis. Ita quoque Alex. in cons. 3. in princ. num. 1. lib. 3. consuluit, hæredem grauati, qui vendidit bona fideicommissi alioqui illi hæredi restituenda non posse illi alienationi contrauenire, sicq; bona alienata reuocare, sic & Ruinus in cons. 7. nu. 39. lib. 1. censuit, quod licet alienatio t̄ rei supposita fideicommissio fa- cta pendente conditione, refoluatur per conditionis euuentum. l. vlt. §. fin autem. C. communia deleg. & fideicom. attamen si fideicommissarius succedit hæredi grauato, qui bona illa alienauit contra fideicommissis voluntate & dispositionem, non poterit alienatio nem illam reuocare. Et idē Ruinus in cons. 25. nu. 11. lib. 2. fecutus est Romanū, & Alex. supra commemo- ratos. Sic & Parisiū in cons. 34. in fi. lib. 2. Socin. iun. in cons. 116. num. 53. lib. 1. & Alcia. in resp. 51. in fi. secundum impressionem antiquam Lugdunēsem; re- sponderūt, hæredes t̄ illius, qui diuidendo cum fratre bona subiecta fideicommissio, remissio ipsius fideicom- missi onere, non posse eam diuisiōne infringere, & fideicommissum reuocare. Et idem Soc. iun. in cons. 107. nu. 56. lib. 3. respondit, testatorē posse disponere de bo- nis t̄ fideicommissi sui antecessoris restituēdis suo hæ- redi. Sic & Alba in cons. 73. nu. 1. lib. 1. Et prædictos sum & ego secutus in cons. 89. nu. 60. & multis sequen. lib. 1. Et illis accedit nūc Rota Roma, in decisi. 110. in secunda parte, quā voluit hac in re distinguere casum simplicis fideicommissi t̄ casu fideicommissi, adiecta expressa testatoris prohibitione, ne bona à se fideicom- missio supposta; vt scilicet illo primo casu si grauatus restituere alienat, eius t̄ hæres non possit alienationi contrauenire, atque ita non potest reuocare. Et hoc in casu intelligit Rota ibi in fine que scripti in d. consi. 89. num. 79. qui sanè casus conuenit huic nostro, de quo agimus: cū testator nullam apposuit prohibi- tionem alienationis. In secundo vero casu, quando te- stator præter simplex fideicommissum adiecit expres- sam prohibitionem, ne possint bona alienari, sed quod 10 perpetuō in familia conseruentur, hæres t̄ grauati alie- nantis possit alienationem reuocare. Qui casus nō con- uenit huic nostro, vt ex iam dictis constat. & ob id de veritate illius decisionis, de qua dubito, nō contendo.

Secundō comprobantur prædicta ex eo, quod fidei- cōmīsum, & primogenitura: t̄ quæ apud Hispanos appellatur maioratus a pari procedunt; cūm verò nil aliud sit maioratus, seu primogenitura quā bona sup- posita restituti, sicq; fideicommissi, sicuti scribūt Ioannes Lopus in cap. per vestras. §. 44. nu. 5. de dona- tio. inter virum & vxo. Didacus Couarr. Simancas, Padilla, Sarmientus, & alij, quos referunt, & sequitur Lu- douicus Molina in lib. 1. de Hispano. primog. cap. 1. nu. 7. Atqui, si primogenitus, seu maior natu, cui bona ipsius primogeniture, seu maioratus sunt p̄stāda, &

12 restituēda, efficitur hæres t̄ grauati restituere, non po- terit contrauenire alienationi de dictis bonis factā ab ipso grauato. Ergo idem dicendum est in casu nostro de bonis his alienatis à dicto Vincen- tio, cuius hæredes sunt dicti Nicolaus & Benedictus actores. Illa minor argumenti propositio probatur auctoritate præallegati Ludouici Molina in dicto tract. de Hispano pri- mogen. lib. 4. cap. 1. nu. 21. & nu. 22. & Melchior Pa- laez in tract. maioratum, in quarta parte. q. 16. col. 2. vers. quibus tamen non obstantibus.

Tertiō vel ex eo etiam confirmantur prædicta, q̄ 13 licet t̄ argumentari à feudo ex pacto & prouidentia, hoc est à feudo concessio pro se, filijs, & descēdētibus ad fideicommissum, sicuti scribunt multi ex doctoribus, quos statim referam. Atqui licet prædictum feudum ex pacto & prouidentia dispositione legis, & conuen- tione Principis concedentis, & vasalli acquirentis non possit alienari in præjudicium filiorum, & descendē- tium, quibus debet restituī: attamen si vasallo alienati hæres extiterit is, cui debuit fieri restitutio, non potest illi alienationi contrauenire, sicq; bona alienata reuocare, sic & Ruinus in cons. 7. nu. 39. lib. 1. censuit, quod licet alienatio t̄ rei supposita fideicommissio fa- cta pendente conditione, refoluatur per conditionis euuentum. l. vlt. §. fin autem. C. communia deleg. & fideicom. attamen si fideicommissarius succedit hæredi grauato, qui bona illa alienauit contra fideicommissis voluntate & dispositionem, non poterit alienatio nem illam reuocare. Et idē Ruinus in cons. 25. nu. 11. lib. 2. fecutus est Romanū, & Alex. supra commemo- ratos. Sic & Parisiū in cons. 34. in fi. lib. 2. Socin. iun. in cons. 116. num. 53. lib. 1. & Alcia. in resp. 51. in fi. secundum impressionem antiquam Lugdunēsem; re- sponderūt, hæredes t̄ illius, qui diuidendo cum fratre bona subiecta fideicommissio, remissio ipsius fideicom- missi onere, non posse eam diuisiōne infringere, & fideicommissum reuocare. Et idem Soc. iun. in cons. 107. nu. 56. lib. 3. respondit, testatorē posse disponere de bo- nis t̄ fideicommissi sui antecessoris restituēdis suo hæ- redi. Sic & Alba in cons. 73. nu. 1. lib. 1. Et prædictos sum & ego secutus in cons. 89. nu. 60. & multis sequen. lib. 1. Et illis accedit nūc Rota Roma, in decisi. 110. in secunda parte, quā voluit hac in re distinguere casum simplicis fideicommissi t̄ casu fideicommissi, adiecta expressa testatoris prohibitione, ne bona à se fideicom- missio supposta; vt scilicet illo primo casu si grauatus restituere alienat, eius t̄ hæres non possit alienationi contrauenire, atque ita non potest reuocare. Et hoc in casu intelligit Rota ibi in fine que scripti in d. consi. 89. num. 79. qui sanè casus conuenit huic nostro, de quo agimus: cū testator nullam apposuit prohibi- tionem alienationis. In secundo vero casu, quando te- stator præter simplex fideicommissum adiecit expres- sam prohibitionem, ne possint bona alienari, sed quod 10 perpetuō in familia conseruentur, hæres t̄ grauati alie- nantis possit alienationem reuocare. Qui casus nō con- uenit huic nostro, vt ex iam dictis constat. & ob id de veritate illius decisionis, de qua dubito, nō contendo.

S V M M A R I V M .

- 1 Iniurianum verbalium actionem dari vbi probetur verba esse iniuriosa, & animo iniuriæ inferende dicta.
- 2 Principis liberalitatem nunquam damnari.
- 3 Iniurianum non præsumi in verbis zelo bono prolatis.
- 4 Errorem non dari in his que sunt nullo iure vetante.
- 5 Iniurianum non præsumi in verbis ambiguis.
- 6 Principem Opt. Max. locum in terris obtinere.
- 7 Militibus hospitationem deberi, & stipendia, quibus ta- men hodie non sunt contenti. nu. 8.
- 8 Iniurianum non præsumi ex verbis ambiguis.
- 9 Iniurianum non fieri sine voluntate eius inferendi.
- 10 Iniurianum non fieri sine voluntate eius inferendi.
- 11 Maleficia propria distingui. num. 12.
- 12 Iniurianum erga Principem suum non præsumi.
- 13 Iniurianum erga Principem suum non præsumi.
- 14 Iniurianum erga Principem suum non præsumi.

Iniurianum

Consilium MCXCVII.

175

- 15 Iniurianum ex verbis ambiguis declarari ab eo qui protu- lit verba.
- 16 Iniurianum non præsumi ex verbis obiter dictis.
- 17 Iniurianum verbalem prolatam declarare & arguire præ- cedentium verba. nu. 18.
- 18 Iniurianum non fieri sine dolo.
- 19 Dolum non præsumi in homine prouecto.
- 20 Dolum non præsumi in eo qui pro communi utilitate verba iniuriosa profert.
- 21 Dolum non præsumi in subdito, qui nunquam aduersus Principem aliquid molitus est. nu. 23.
- 22 Dolum non præsumi in subdito, cum verba diriguntur ad suum Principē, publicè maxime. nu. 25.
- 23 Iniuriarum & obrectatorum obliuiscis solere Principes laude dignos.
- 24 Obrectatoribus Principes non esse infensos, probatur exemplis.
- 25 Principes obrectatoribus gratias habere.

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C X C V I I .

- Q** Vi iniuriarum t̄ ac maledicentia accusatio- nem aduersus aliquem instituit, duo ostē- dere, & probare debet: alterum, verba esse iniuriosa, & maledicta: alterū prolatā fuisse verba illa animo inferendi iniuriam, & maledicendi. De his itaque duobus differendum est circa verba à Perillustri D. Senatori Testaffo scripta suis in annota- tionibus ad decisiones fælicis memoriae Illustri. D. Præsidis eius patris. Et primū de verbis, quā in additionibus ad procēdiū ipsarum decisionū sic leguntur. Circa numerum Senatorum, licet optimam Caroli Emanuelis Serenissimi nunc regnantis constitutione cautum esset, vt duodecim tantum conscriberentur cū duobus Præsidibus, illeq; numerus sat amplius, & sufficiens ad omnes huius ditionis causas decidendas repetiretur, fuit tamen postea ambitione cogēte, & postulantum importunitate mentem Principis im- pellente, ampliatus, & vsque ad decimum octauum adactus; & cū noua iterum constitutione de anno 1602. res ad priorē numerum redacta fuisse, nunc iterum omnia fuerūt iuri suo pristino restituta, & adeō in immensum crevit, vt magna cum istius supre- mi ordinis iactura, & inutili impensa, totiusque statutū incōmodo, pro causarum minori expeditione, (que ex multiplicitate causatur) viginti Senatores ultra Capitanum Iustitiæ, Vicariū, & Locumtenentem generales, ad mensam sedere reperiantur, &c. Non demum verba sic prædictis adiecta. Et cū noua iterum Constitutione de anno 1602. ad priorē numerum redacta fuisse, nunc iterum omnia fuerūt iuri suo pristino restituta, & adeō in immensum crevit, vt magna cum istius supre- mi ordinis iactura, & inutili impensa, totiusque Status incommodo pro causarum minori expeditione, (que ex multiplicitate causatur) viginti Senatores ultra Capitanum Iustitiæ, Vicariū, & Locumtenentem generales, ad mensam sedere reperiantur, &c. Nō inquam verba hac per t̄ iniuriam, & maledicentiam aduersus Serenissimum DD. Duce dicta mihi viden- tur: sed potius bono zelo, & pro sua Celsitudinis vti- litate, vt tanta impensa parceret: sicuti simili in casu Decius in consil. 25. nu. 8. & Ruinus in consil. 145. nu. 1. in fine lib. 5. de eadem facti specie interrogati responderunt. Eto magis dici non posse verba iniuriosa mihi videtur: cū ipse D. Senator ita subiecerit. Neque huic rei forma certa tradi potest; quia cū à Principi fluant, & refluant iuris dictiones, in eius libe- ro arbitrio positum est, vel numerū augere, vel restrin- gere, &c. His sanè verbis ostendit D. Senator, Celsitu dinem suam malè non egisse, fecisseq; augendo, & mi- nundo Senatorum numerum: cū is, qui aliquid nō prohibuit iure diuino, vel naturali facit, quod suo li- bero arbitrio facere potest, non erret, t̄ nec in aliquam incurrit reprehensionē; sicuti scribunt à me congesti in lib. 1. de arbitriis iud. q. 13. col. 1. Et hoc quidem arbitrium augendi, & minuēdi numerum non solum Senatorum, sed etiam aliorum magistratum frequēs fuit apud Romanos, sicuti testatur Modestinus multis in locis. l. 2. ff. de orig. iuris. & apud nostra statutis Principes. De illis vero verbis scriptis à D. Senator, in additionibus ad decisi. 149. versi. fed quid dicendū, & c. paucis agam; cum nullam prorsus continant iniuriā, vel maledicentiam aduersus Serenissimū DD. Ducem. Nam cum ita impersonaliter scripta legantur. Sed quid dicendum de illis hospitationib. militū, quib. tota die patria nostra grauatur, &c. intelligimus recipere posse triplēcē t̄ sensum. Alterū, q̄ patria gra- uaretur ab ipso Serenissimo DD. mandante milites hospitari. Alterū, q̄ grauaretur à Commissariis, qui obūebant munus hospitandi ipsos milites. Tertium, quod grauaretur ab ipsis metu militibus. Primus ille sen- sus recipiendus non est; cum Principes t̄ qui locū Dei Opt. Max. in terris obtinet in administratione sibi sub- ditorū, sicuti ex Aris. in lib. 3. polit. c. 9. scripsi in Com- mentariis de præsumptionibus. lib. 2. præsumptio. 10. nu. 4. non præsumatur indebet grauare aliquem; sed velle, quod iustum est, & legibus consentaneū, vt scri- bunt Calcaneus in consil. 120. nu. 8. Decius in consil. 380. nu. 2. & Gozad. in consil. 101. num. 10. quos secu- tus sum in dicta præsumpt. 10. nu. 8. Consentaneū au- tem est legibus, q̄ milites, t̄ qui pro iusto bello à Prin- cipe suscepto, ita hospitentur à subditis, vt solo hospita- tio contenti sint, & nihil aliud ab ipsis hospitantibus extorqueant, sicuti statim dicemus. Nullum itaque grauamen infert Princeps, mandando milites hospita- ri: & consequenter sensus dictorum verborum cōue- nire minimē potest Serenissimo DD. Duci secundus sensus, quod scilicet patria grauaretur à Commissariis, qui hospicia eligunt, & distribuunt, potest satis cōmo- g G de

dē adaptati: cum, vt sāpē audiū, cōsueuerint Commisarij aliqui grauare hospitantes, p̄stare militib⁹ plus quam legibus sanctum est: ac quando ab uno oppido, accepta pecunia, ad alterum oppidum transferre milites; & postmodum denuō ad tertium, & quartum, extorquendo semper non modicam summam. Quod sanè iniustum, ac iniquum grauamen adeō graue est, vt ferri nequeat, p̄s̄t̄m à pauperibus rusticis. Tertius quoque sensus, nem p̄ grauari hospitantes ab ipsimē militib⁹, verior, & probabilior est: cum, vt Poeta ille cecinīt; nulla fides, pietasque viris, qui castra sequuntur. Non enim solent t̄ milites, nostra maximē atate, esse contenti suis stipendij, sicuti contentari debere dicebat Diuus Io. Baptista, vt habetur Lucae, cap. 3. relatione in c. militare. 23. q. 1. sed p̄t̄ ipsa stipendia, & hospitationes p̄st̄ari sibi volunt, quæ lex eis non permittit. Prohibet sanè lex militibus ne ab hospitanti, etiam spontē dantibus recipiant salgamur, hoc calcitras, lec̄tos, ligna, & oleum, & alia ad vietū, & potuā necessaria. l. 1. C. de salgamo militib⁹. p̄bēn. vbi anno tarunt Lucas de Penna, & alij, quos refert, & sequitur Rol. in consil. 66. nu. 9. & 10. li. 1. Sed vtiā his forent cōtentī, nec tot, tantasq; facerent, vt perspē accepi, extortiones; cum itaque p̄dicta sint ambigua dici nō potest illata aliqua iniuria t̄ sua Celsitudinē, sicuti in specie responderunt Dec. in consil. 256. nu. 3. Crau. in consil. 9. nu. 38. Natta in consil. 598. nu. 8. li. 3. & Rol. in consil. 11. nu. 39. & 40. lib. 3. Idem dicendum est de verbis illis fine p̄dictæ additionis. In quo tamē ego nimirū grauatos remanere forfēs semper tum arbitratus, &c. Sunt hāc verba ambigua, & magis referenda sunt ad agentes Communitatum, quād ad sua Celsitudinem.

Hactenus demonstrauimus, nulla verba iniuriosa, & maledica aduersus Sereniss. DD. Duce scripta fuisse à prefato D. Senatore. Nunc de secūdo agendum est, nem p̄t̄, q̄ t̄ verba ipsa p̄ferrent aliquam iniuriā, & maledicentiam, attānē prolatā fuisse citra omnem animū, & voluntatem iniuriandi, & maledicēdi; & consequenter ipsum Senatorem in nullam incidisse penā. Hāc veritas facile multis rationib⁹, & argumentis demonstrabitur, hoc p̄missio prius, q̄ tunc demūnū verba, quæ iniuriosa t̄ & maledica videtur, damnantur, & puniuntur, quando animo inferendi iniuria, & maledicēdi sunt prolatā; fucus si deest hic animus, & voluntas; sicuti respondit Vlp. in l. illud. §. 1. ff. de init. sic & Imp. Dioclet. & Maxim. in l. si nō conuicij. C. 11 eo. ti. Ratio est, quia t̄ maleficia, voluntas, & proposūtum delinquentis distingunt, vt respondit Paulus in l. qui iniurię in p̄tin. ff. de furt. Quæ sanè sententia locum habet non solum quād verba non sunt sui natura iniuriosa, vt nostro in casu, & in casibus, de quib⁹ respondunt Rui. in consil. 145. nu. 16. li. 5. & cū eo Dec. de eadem facti specie in consil. 256. Crau. in consil. 9. nu. 36. Natta in consil. 595. nu. 2. in fi. & nu. 3. lib. 3. & Rol. in consil. 1. nu. 44. li. 3. sed etiam locum habet, quando ip̄sa verba t̄ sunt sui natura iniuriosa. Sicuti manifeste responderunt Old. in consil. 53. nu. 3. vers. immō quādoque, Rom. in consil. 96. nu. 4. ver. immō quād plus est, Ludou. Bolog. in addit. ad Io. de Anna. in consil. 44. in fi. & alijs comprobant Gram. in consil. 37. nu. 9. Sic & Nata in consil. 595. num. 2. in fi. lib. 3. Surdus in consil. 89. nu. 25. & 26. & Hondeodus in consil. 96. nu. 6. & nu. 7. lib. 1. Hoc p̄missio sic argumentor.

Prīmō, is qui habet iuris p̄sumptionē pro se fundatam habete dicitur intentionē: cum illa operetur, vt otius probandi trāseat in aduersarium. l. generaliter. §. si petiūm. ff. de fidei. lib. & post alios scripti in commentarij de p̄sumpt. lib. 1. p̄sumpt. 33. num. 2. 13 Atqui p̄sumptio t̄ iuris stat pro eo, qui protulerit alii qua verba, quæ alioqui videtur iniuriosa, vt dicatur ea

in consil. 443. Corā vobis. in fi. lib. 5. Corn. in consil. 280. nu. 4. li. 4. Cepolla in consil. 70. in fine in criminalibus. Crauet. in consil. 9. nu. 29. 30. 34. & in consil. 419. nu. 1. Natta in consil. 597. nu. 18. lib. 3. Rolandus in consil. 11. nu. 53. 54. lib. 3. ego ipse in consil. 107. nu. 8. lib. 2. immo lata culpa, quæ alioqui equiparatur dolo, non sufficit, sicuti responderunt Bald. in dicto consil. 277. Cepolla in dicto consil. 70. in fine. Craueta in d. consil. 419. nu. 1. nouissimē Cæsar Barzius in decif. 134. nu. 6. & Io. Petrus Surdus in decif. 89. num. 23. Porro nostro in casu satis constat, omnem dolum absuisse à Do. Senatore. Nam dolus non p̄sumitur cōmissus contra personam non modō non meleolā, vt p̄cipit Doctores scribunt, sed de se benemeritam, à qua multa beneficia est consecutus. Et rursus non p̄sumitur t̄ dolus in homine probo, & matura atatis, vt ad rem nostram respondit Natta in consil. 595. nu. 20. & in consil. 597. nu. 21. vers. accedit etiam; qui paulo supra nu. 20. dixerat, dolum t̄ non p̄sumi in eo, qui, vt nostro in casu, pro beneficio, & utilitate patriæ aliqua verba prolulit, quæ personam Principis afficeret quodammodo vindicentur. & nu. 21. ver. excusat etiam dixit, non p̄sumi dolum t̄ in subditō, qui nihil vnguā contra Principem molitus est; quemadmodum non tentauit Do. Senator, qui secutus maiorum suorum vestigia obsequitissimus semper fuit Sereniss. DD. Ducibus Domini suis. Et demum dolus p̄sumi non potest in D. Señatore, qui alioqui ex his verbis sensisset sibi contingere graue detrimentum, sicuti post alios scripti in commentarij de p̄sumptionib⁹. lib. 5. p̄sumpt. 3. nu. 19. Sexto ad rem nostram maximē pertinet, quod non p̄sumitur, t̄ subditum voluisse maledicere Principi suo, & eum iniuria afficeret; sic sane Craueta in consil. 6. nu. 21. & 22. & in consil. 9. nu. 20. ver. & in terminis. Rolandus in consil. 11. nu. 40. in fine, & nu. 51. 52. lib. 3. Bursatus in consil. 94. nu. 23. lib. 1. Et hæc quidē p̄sumptio, vel ex eo magis, & magis comprobatur, quam 24 do verba, vel voce, vel scriptis directā sunt ad ipsum Principem. Nam tunc non p̄sumitur, verba illa fuisse prolatā, vel scripta animo afficēdi iniuria ipsum Principem, vel maledicēdi, sicuti scribit Craueta in consil. 9. nu. 28. Natta in consil. 597. nu. 21. ver. scriptis ēt. 25 lib. 3. Confirmantur quoq; p̄dicta, q̄n verba t̄ publicē prolatā sunt, vt respondit Crau. in d. consil. 9. nu. 27. qui nu. 29. subiungit, nō p̄sumi, q̄ quis voluerit iniuria afficeret Principem, à quā cōsecutus fuit beneficia, & cōmoda. Idem respondit Burs. in d. consil. 94. nu. 23. Nam ingratitudinis grauissimū peccatum hic dicitur perpetratte, qđ non est p̄sumendū. Et hæc quidē si in homine priuato de suo. Principe benemerito locū habent, quantō magis in hoc tam illustri, & graui Señatore, qui semper ob oculos habuit immē beneficia sibi, & majoribus suis collata à Sereniss. DD. Ducib⁹. Etenim norunt oēs, quo amore, & benevolentia Sereniss. D. Dux Emanuel prosecutus fuit celebrim⁹, ac doctissimū aūum paternū. D. Senatoris, dum ei peritiissimo medico propriam salutē multos annos, dū inhumanis ille fuit commendauit. Recens est memoria Illustriss. D. Ant. D. Senatoris patris, qui non solū ab eccl. Sereniss. D. Duce Emanuele creatus fuit Senator, sed et P̄f̄s, Consiliariusq; Status, quibus in munib⁹ summa fide, & integritate sua Celsitudini inseruit: sicuti & D. Senator noster, qui à Sereniss. DD. Duce nunc Imperatore in Senatorum numerū fuit re latus. Non est itaq; vt simile. D. Senator ob tot, & tanta beneficia à Sereniss. DD. Ducibus, ac Dominis suis accepta, voluisse verba maledica, & iniuriosa aduersus Celsitudinem suam profetter, & scriptis mandare. Quocirca dicendum est, Serenissimi DD. Duce singulari sua bonitate, & clementia restituere posse.

Liber Duodecimus.

SUMMA RIVM.

1 Emphyteutam, qui primum conuenit de soluendo canone singulo triennio, postea iuravit soluere singulis annis, certa die, si cessauerit per annum, posse expelli, valde dubitatur. nu. 2.

3 Emphyt utam cadere ab emphyteusi si non soluit, prout iuravit lapsō anno solo. Sed contra. nu. 4.